

Gupčevi školarci

Časopis učenika, učitelja i nastavnika Osnovne škole "Matija Gubec" Tavankut
Godina 2 - Broj 4 - jun/lipanj 2014.

Priča o prijateljstvu

Učenici u Černiku

DoTA 2

Na kraju osnovne...

Narodi svijeta

Gupčevi školarci

Časopis učenika, učitelja
i nastavnika Osnovne škole
"Matija Gubec" Tavankut
Godina 2 - Broj 4 -
jun/lipanj 2014.

Adresa uredništva

Gupčevi školarci
Marka Oreškovića 11 a,
Donji Tavankut
Tel: 024/4767-010
e-mail: osmgubec@eunet.rs

Izdavač

OŠ „Matija Gubec“ Donji Tavankut
Urednici rubrika i novinari

Bruno Rudić, VII a
Milica Vuković, VI a
Lucija Buza, V a
Bojana Savanov, VIII b
Robert Daraboš, VIII a
Goran Stantić, VIII a
Natalija Stantić, VIII a
Katarina Petreš, VIII a
Regina Kujundžić, VIII a
Kristina Mamužić, VIII a
Marija Vereb, VIII a

Antonija Rudić, VIII a
Dajana Šefer, VII a
Dijana Šefer, VII a
Matija Benčik, VII a
Dajana Horvat, IV d
Jovana Vojnić, VII b
Sanela Beneš, VII b
učenici III c

Kristina Suknović, VIII
Marijana Saulić, VIII c
Luka Horvat, II c

Alen Vujić, IV b
Tijana Zubelić, IV b

Glavni urednik

Vladan Čutura

Štampa

Ćikoš štampa
Đevđelijska 16 b
24000 Subotica
Tel: 024/547-150
www.cikos.rs

Tiraž

1000 primeraka

UVODNIK

Dragi učenici, u rukama vam je novi broj „Školaraca“. Naši mali novinari vrijedno su bilježili sve što se događalo u školi. Posebno bismo izdvojili, kao i svako polugodište, brojna putovanja i uspjehe naših učenika i posjete raznih gostiju našoj školi. Kao i uvijek pokazali smo se kao jako dobri domaćini. Hvala vam svima na tome!

Odlazi nam još jedna generacija osmaša i želimo im puno uspjeha pri upisu u nove škole kao i da dostojno predstavljaju svoju osnovnu školu, ma gdje se uputili...

Moram napomenuti da smo ovaj broj izdali zahvaljujući potpori Pokrajinskoga tajništva za obrazovanje, upravu i nacionalne zajednice.

Još je samo nekoliko dana do ljetnih praznika... Želim vam svima ugodno i radosno ljeto i vidimo se u rujnu ponovno u školi, bogatiji za nove učenike u prvom razredu. Radujemo se tome danu!

Stanislava Stantić Prćić, ravnateljica škole

IZ SADRŽAJA ...

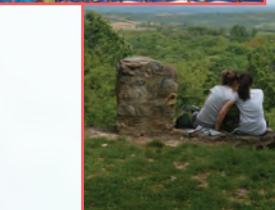
Učenici iz Boke u Tavankutu 6

Sekcije u Ljutovu 8

Bogatstvo različitosti 13

Narodi svijeta 18

Fruškogorski maraton 30

DAN ŠKOLE

U subotičkom kazalištu, 7. veljače, tradicionalno je obilježen Dan škole predstavom "Ždribac zlatne grive" prema motivima pripovijetke Balinta Vujkova. Predstavu su pripremili i izveli daci naše škole uz pomoć nastavnica Marice Skenderović i Kristine Kovačić. Svi prisutni male su glumce pozdravili gromoglasnim pljeskom! Ove godine, u povodu Dana škole, posjetili su nas mnogi gosti iz Zagrebačke županije, predstavnici Ureda gradonačelnika grada Zagreba Milana Bandića, Nansen dijalog centra iz Osijeka, predstavnici škola iz Rumunjske, Mađarske, Bosne i Hercegovine, Hrvatske kao i predstavnici subotičkih škola.

Dan svetog Valentina

Upetak, 14.02.2014. godine, u područnoj školi u Ljutovu obeležili smo Dan svetog Valentina.

Taj dan ljubav je prožimala sve časove. Na času srpskog jezika, učenici su podeljeni u parove izvlačili polovinu srca. Reči u srcima su bile podeljene na slogove i vezane za ljubav. Da bi pronašao svoga para, učenik je trgao za drugom polovinom srca. Sedam parova, sedam lepih reči koje krase jednu osobu. Svaki par je imao zadatak da izabere dve reči od ponuđenih i smisli rečenicu koja će biti ujedno i poruka.

Čas matematike je protekao u zanimljivijem raspoloženju jer je bio takmičarskog duha. Svaki par dobio je po osam zadataka sa množenjem, koji su bili napisani na polovinama srca. No, jedno srce nije imalo rešenje svoje polovine pa je zadatak bio da učenici pronađu kod nekog od parova drugu polovinu srca. Sastavljena srca sklapali su u cvet ili u neki drugi oblik koji su tog trenutka smislili.

Kao što obično biva za Svetog Valentina, pišu se poruke. Mi smo naše poruke ubacili u koverat od srca, koji smo napravili na času likovne kulture. Učenici su napravili šal prijateljstva koji su ukrasili prema svojim željama, u znaku ljubavi.

Svaki fizički kontakt, zagrljav gradi poverenje i osećaj sigurnosti, ali traje kratko. Ovaj naš zagrljav, nadam se, trajaće večno!

Slavica Pokornić

Posjet Cerniku

nbal, a najbolja maska je dobila diplomu. Posjetili smo i grad Daruvar gdje smo se kupali na bazenu. Oni koji nisu znali plivati imali su svoga učitelja. Navečer su učenice morale napraviti frizure, a mi dječaci smo ocjenjivali njihove frizure. Posjetili smo i školu u Cerniku koja se zove isto kao i naša – „Matija Gubec“. Naravno, svaki dan smo i vježbali. Tako je u zabavi i druženju prolazio dan za danom i u petak je došlo vrijeme da krenemo doma u Tavankut. Nadam se da ćemo ponovo imati prilike posjetiti ovo slavonsko mjesto.

Od 24. do 28. ožujka 40-ak učenika naše škole posjetilo je Cernik. Krenuli smo u ponedjeljak, a vratili se u petak. Cijeli tjedan smo provjeli ondje. Bilo je jako dobro i moji dojmovi o boravku u Cerniku su odlični. Jedan od razloga zbog kojega smo putovali u Cernik je bio da naučimo ponešto novo o Hrvatskoj.

Prvoga dana, nakon što smo stigli i raspakirali se, dobili smo zadatak da napišemo naša pravila i naš znak. Navečer smo predstavili svoju grupu. Idućega dana smo posjetili Slavonski Brod i obišli Tvrđavu i spomenik Ivane Brlić Mažuranić. Tu noć smo imali i maske-

Bruno Rudić, VII. a

Kolonija mladih u Ernestinovu

Povodom XI. Međunarodne kolonije mladih, putovale smo u Ernestinovo s našom ravnateljicom Stanislavom Stantić Prčić i nastavnicom Kristinom Kovačić. Odsjele smo u Galeriji tri dana. Naše cimerice bile su Ivona Fantina i Lucija Banić iz Sv. Filipa i Jakova. Sekcija je bilo više: kiparska, slikarska, raku, plamena ptica, itd., a mi smo se pridružile dramskoj u kojoj nas je poučavala Stela Macakanja-Bačić. U našoj sekciji bilo je 22 djece s kojima smo se upoznale i sprijateljile. Tema naše predstave bili su – snovi. Svi smo se veoma trudili oko rekvizita i cijele predstave. Predstava je bila veoma zanimljiva i svi su bili oduševljeni. Bilo nam je veoma lijepo, no vrijeme je brzo proteklo. Pozdravile smo se s prijateljima i nastavnicom Stelom pa smo krenule put doma. Voljele bismo ponovno ići u Ernestinovo i vidjeti se s prijateljima.

Lucija Buza, V. a i Milica Vuković, VI. a

Međunarodni dan maternjeg jezika

Negovanjem maternjeg jezika pokazujemo toleranciju koja je važan korak u uspešnoj međuljudskoj komunikaciji. U Deklaraciji o kulturnoj različitosti se navodi: "...svakoj osobi se mora omogućiti izražavanje i stvaranje dela na jeziku koji izabere, a posebno na maternjem jeziku..." Međunarodni dan maternjeg jezika je jedan od zajedničkih simbola ravnopravnosti svih naroda, a istovremeno se promoviše jezička i kulturna raznolikost.

S toga smo u petak, 21.02.2014., obeležili Međunarodni dan maternjeg jezika na času srpskoga jezika. Učenici su upoznati sa time šta znači maternji jezik. Ispričana je priča kako je došlo do obeležavanja ovoga dana, kada su studenti 21.02.1952. godine ubijeni jer su tražili da se njihov jezik u Pakistanu prihvati kao zvanični jezik.

Povedeni takmičarskim duhom, učenici su pokazali dobre rezultate u poznavanju srpskoga jezika kroz kviz znanja igrama asocijacijama, rešavanjem osmosmerki, sloganim spajanjem reči, sastavljanjem reči od ispremeštanih slova, jezikolomkama, odgovaranjem na pitanja i sl.

Slavica Pokornić

UČENICI IZ CRNE GORE U POSJETU TAVANKUTU

Učenici koji pohađaju hrvatsku nastavu u Crnoj Gori, iz Kotora i Tivta, posjetili su početkom travnja našu školu i Tavankut te obišli Suboticu i ZOO vrt na Paliću. Učenici iz Crne Gore, njih 30-ak, bili su naši gosti dva dana te smo im priredili ne samo zanimljivu jezičnu radionicu i turnir u nogometu, nego smo ih naučili i tradicionalnoj tavankutskoj vještini – slamarstvu. Izradom predmeta od slame, gosti su bili oduševljeni, ali i srdačnošću i pozitivnom atmosferom koja je vladala ta dva dana. S najboljim dojmovima vratili su se u Boku kotorsku, a naši učenici su se još jednom pokazali kao izvrsni domaćini.

BABA

U vo polugodište posetili su nas i glumci subotičkoga Dečjeg pozorišta koji su u sva tri objekta naše škole održali predstavu "Baba Hola" za učenike od 1. do 4. razreda.

HOLA

THE/ARTO

U srijedu, 28. svibnja, zagrebački glumac Dražen Šivak posjetio je našu školu i u okviru projekta The/Arto izveo predstavu „Rođenje – kako sam došao na svijet?“ Predstava na zanimljiv i edukativan način objašnjava kako dolaze djeca na svijet. Autor i redatelj predstave je poznati glumac Zijah Sokolović.

DAN PLANETA ZEMLJE U BAKOVČICI

U subotu, 12. travnja 2014., u Bakovčici, mjestu pokraj Koprivnice, održan je program povodom Dana planeta Zemlje čiji gosti su bili i velečasni Franjo Ivanković koji je govorio o korizmi, njezinu značaju i pripremi za Uskrs i nastavnica glazbene kulture Kristina Kovačić koja je održala slamarsku radionicu. Tim povodom izložbu slika od slame HKPD-a "Matije Gubec" otvorila je gradonačelnica Koprivnice.

VANNASTAVNE AKTIVNOSTI U LJUTOVU

U područnoj školi u Ljutovu, učenici prisustvuju sekcijama koje su odabrali na osnovu predloga učiteljica. U školi se organizuju slamarska, likovna, društvena sekcija i hor.

Sekcije sadrže određene teme prilagođene uzrastu učenika kao i potrebama za određene prigodne svezanosti (priredbe, vašari, praznici, posete). Učenici rado učestvuju i raduju se svakom novom času. Na sekcijama razvijaju prijateljstva, ali i spretnost, usvajaju nova saznanja i šire vidike.

Osim ovih, u školi se održavaju i tamburaška te folklorna sekcija u kojima učestvuje iznenađujuće veliki broj dece.

„Društvenu sekciju pohađaju uglavnom učenici četvrtoga razreda. Tu izučavamo biografije poznatih ličnosti iz oblasti književnosti, umetnosti i nauke. Osim toga, upoznajemo zanimljivosti iz geografije našega okruženja i neobične građevine. Učenike najviše interesuju biografije poznatih ličnosti iz kojih saznavaju da samo radom mogu doći do većih saznanja.“

Slavica Kovačević

„Školske 2013/14. godine, počela je sa radom i horska sekcija. Hor se zove ‘Mašlačak’, a čine ga učenici 1.d, 2.d, 3.d i 4.d razreda, kao i deca iz vrtića. U okviru sekcije pevamo pesme na srpskom, hrvatskom, mađarskom i engleskom jeziku. Imali smo nekoliko nastupa - bili smo u Gerontološkom klubu u Subotici i nastupili na priredbi Sunčane jeseni života. Cilj sekcije je da razvije ljubav prema muzici i zbliži učenike kroz melodiju, ritam i lepe reči.“

Ibolja Vitasović

„Likovnu sekciju pohađaju učenici od prvoga do četvrtog razreda. Sekcija podstiče kreativnost i osećaj za lepo kod dece. Na časovima likovne sekcije stvaraju se uslovi da učenici na svakom času, u procesu realizacije sadržaja, koriste tehnike i sredstva likovno-vizuelnoga izražavanja. Likovnim igranjama prodiremo u svet mogućnosti i odgovornosti. Važna je borba i odlučnost da se sačuva i podstiče dečji kreativni identitet, stvaralačko mišljenje, kreativna svest, podignuti estetski kriterijumi, društveno-socijalna svest kao i da se oplemeni unutrašnji i spoljni prostor.“

Deca sa posebnim interesovanjima, kroz samostalan i individualan rad, podstiču se i upućuju u tajne i lepote stvaranja. Radovi nastali na ovoj sekciji oplemenjuju prostorije škole.“

Slavica Pokornić

„U školi se održava sekcija tamburaškoga orkestra čiji su članovi učenici od prvog do četvrtog razreda. Časove održavaju Zoran Galfi i Davor Šimić jednom nedeljno. Učestvovali smo na Smotri tamburaša u Ljutovu 2013. Svi vredno radimo kako bismo svirali što bolje i naučili nešto novo. Za domaći dobijamo da uvežbamo pesmice koje smo učili na času sekcije.“

Mnogo je lep osećaj kada čujete gromoglasan aplauz nakon nastupa jer tada znate da niste uzalud potrošili vreme svirajući kod kuće. Ovo je ujedno i prilika da vas pozovemo da nam se pridružite i osetite delić takve atmosfere.“

Dajana Horvat, IV d

Literarno-likovni kutak

Uskršnji praznici u mojoj porodici

Uskrs je jedan od mojih omiljenih praznika jer volim da ga provedem sa porodicom.

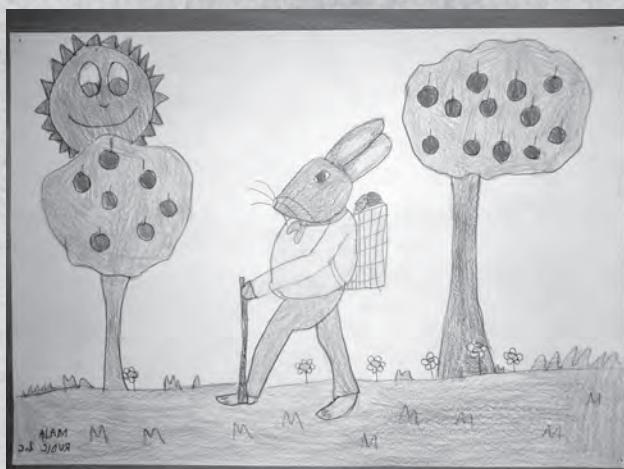
Na Veliku subotu smo sestra i ja pomogli mami. Spremili smo svoju sobu i pravili kolače. Predveče smo mama, Teodora i ja isli na misu. Na kraju mise je župnik posvetio hranu koju smo poneli. Kada smo stigli kući, dovršio sam gnezdo za zeca. Večerali smo i jeli kolače. Otišao sam na spavanje i sa nestručnjem čekao jutro da vidim šta je u gnezdu od zeca. Kada sam se probudio, u pidžami sam istrčao napolje da vidim što sam dobio. Ugledao sam auto na daljinski upravljač i puno slatkiša.

Jedva čekam sledeći Uskrs i trudiću se da budem dobar kako bi mi zeko ponovo nešto doneo.

Luka Horvat, II c

Ivan Nad, II c

Maja Rudić, II c

Proleće u mom kraju

Proleće je najlepše godišnje doba u mom kraju. Svi su srećni. Ljudi su vredniji, rade na njivama i u poljima, uređuju bašte i kose travu. Svugde u mom kraju se čuje glasan dečji smeh i galama. Oseća se prelepi miris raznobojnog cveća i počesne trave. Ptice selice se pevajući vraćaju u moj kraj. Zvukovi kosilica i traktora prave prelep prolećnu melodiju. Veverice skakuću sa grane na granu. Cvrčak veselo cvrči. Vetar nežno pirka. Proleće nam daruje ukusne i sočne plodove. Na jezeru se neprestano oslikavaju nebo i sunce. Drveće je postalo razgranato i bujno. Pčelice veselo zuje, a skakavci skaču. Raznobojni leptiri lete po mom kraju sa cveta na cvet. Vazduh je čist i svež.

Volim proleće jer ulepšava moj kraj.

Tijana Zubelić, IV b

Vanja Vuković, II c

KAKO SE ŽIVILO PRIJE STO GODINA

Znate kako je sve krenilo? Jednog lipog zimskog dana, taman kad je ogrijalo prvo ko prolično sunce, baš za švraganje i sigranciju na avliji, učiteljica nam je izdiktirala deset pitanja i dala za domaći zadatak da obađemo majke i dide, il još bolje stare majke, ko mož, i zabilježimo kako se kadgod živilo.

Svi smo se te subate raštrkali po selu i varoši i zapisali svakaki pripovitki. Prid kraj smo cio tekst morali pribaciti u bunjevački, kako god smo znali, jer kako drukčije, cigurno nas razumite, ispriovidati njihova sićanja. Jevo šta su nam kazli.

Jedna od porodični grana – obileži s kim si divanila.

Di se rodila ta osoba?

Pa, naše majke su još uvek mlade pa se većina nji rodila u bolnici, al ima i onih koje su se rodile u njevoj kući, u Tavankutu.

Čega se signala kad je bila dite?

Najviše se signala s kamenčićima, berberečke, žmure, čuture, oduzimanja zemlje, trule kobile i školice.

Vrebčarili su, signali su se vije, lopova i žandarma i fudbalovali se krpenjačama.

Moja se signala sa klipom kuruza, od kojeg je napravila bebu.

Kakvo su se odilo i cipele nosile?

Nosilo se staro i iznošeno odilo, al čisto i obuća nasleđena od stariji.

Zimi su se obično nosile cipele, gumene čizme, debele čorape, aljine i kaputi. Liti su nosili tanke aljine i sandale, a po kući su uglavnom išli bosi.

Dica su nosila aljine il kratke gaće i košulje, a u škuli su svi imali teget-plave kecelje sa bilom kragnom.

Ruvo se ritko kupovalo, jer se nasleđivalo. U škulu bi najčešće dica išla bosa, a kad bi i dobili obuću bila je za dva-tri broja veća, da duže traje.

Šta se ilo?

Priko nedilje ili su kupus ili krumpir, a nediljom grava il nasuvo s krumpirom il jajima.

Nediljom se ila čorba i meso, a od ponедилјка do petka nisu ili meso.

Ili su iz jedne zdile gvozdenim kašikama.

Najviše su se ili kuruzni leb, grav i lakumići.

Za ručak, užnu i večeru su ili grava, a nediljom slanine i pekmeza od šljiva i briski.

Obroci su bili: mašćom kruva, pekmezom kruva, a nediljom i četvrtkom su za užnu ili mesa.

Najviše se ila čorba s rizancima, nagusto krumpir, tarana, a meso se ilo samo nediljom i za verske svece.

Krumpir se peko ili kuvo u kori, a jaja su se ritko ila.

Disnotor u Gornjem Tavankutu – iz povisti obitelji Terek

Šta se slatko ilo?

Slatko se ilo: pekmez, pogače, mekinje, jabuke i med.

Samo u ritkim prilikama se io krumpir šećer, ondak svileni bomboni, uprženi šećer s orasima. Dica bi dobila samo po dva-tri šećera, ne više.

Disnotor u Gornjem Tavankutu – Iz povisti obitelji Terek

Povist mista moga

Svake nedilje se peklo ukiselo tisto (pogače, lakumići, kiflice), a samo za svece se ila torta i to piškota namazana s pekmezom.

Da li se sićaju neke pisme iz detinjstva?

Moja majka se sića jedne uspavanke koja idε ovako: „Baji, buji, u drvenoj ljulji...“.

Sića se, al samo imena „Čoban tera ovčice“.

Čega se sićaju iz škule?

Moja majka je išla pišice, od kuće do škule ukupno osam kilometri, a kad bi bili žedni, jedan dečak bi se spuzo u kanal, zavatio bi vode pa je dilio curama.

U škuli su imali samo jednu učionicu i sva četiri razreda su bila u istoj učionici. Zimi je prvi razred sidio kraj peći, a ondak drugi, pa treći i četvrti razred. Na velikom odmoru su se, posleila, morali uvatiti u kolo pa su igrali dere i Kad se cigo zaželi. Kad su bili rđavi, morali su skupiti prste, a učiteljica bi im prutom davala packe, il bi klečili na kuruzu.

U škulu su nosili samo tablu, kredu i krpu. Tabla je s jedne strane bila na linije, a s druge na kocke.

Priko dana dica su čuvala ovce, guske i krave, pa nisu imala vrimena za učenje. Vikendom bi se dica dizala ujutru u četiri sata i tirala marvu na pašu.

U škuli su bili zdravo strogi. Ako ne bi napisali domaći, dobili bi „dvadeset pet po turu“. Učiteljica bi vukla zulufe i šamarala đakove.

Kako se čeljad zanimala u mrak?

U noć nije bilo električne, televizije ili kompjutera i išlo se rano na spavanje, jer su u zoru morali terati stoku.

Palili bi svicu ili petrolejku i smišljali sigre.

Signali su se kuruzima Dinka ili Šiškalice.

Očli bi u šetnju, divanili, kuvali bi kuruze ili pucali kokice.

Kartali bi se.

Zanimljivost i stara fotografija.

Svaki dan, priko nedilje, kad je išla da čuva guske, moja majka Cilika je sakupljala slamu sa vlatom i pravila male snopice. Tako nediljom popodne nije moralna ići sa guskama, nego su im bacali te snopice i mogla se sigrati.

Iz povisti obitelji Vajhand

Završna rič

Pažnja, ljubav i prijateljstvo su temelj sriće i uspjeha svake obitelji. Želimo Vam da ovaj svetac provedete na okupu, uz prijatna sićanja, domaće ilo i pismu.

Iz povisti obitelji Vajhand

III c
Eleonora Terek
Ana Vajhand
Iva Moravčić
Dragana Pokornik
Anamarija Ivković
Marko Benčik
Željana Horvat
Sara Vereb
Ivan Horvat
Sanela Rudić
Milica Suturović Benedek
Dario Nimčević
(učiteljica Tatjana Nimčević)

Za roditelje...

DA LI I KAKO POMOĆI DJETETU U VJEŽBANJU ČITANJA?

Učenje čitanja se vježba i to dugotrajno. Vještina čitanja se ne stječe brzo i jednostavno. To je vrlo složen, mukotrpan i dugotrajan proces. Upornim vježbanjem i stjecanjem navika za svakodnevno čitanje mogu se ostvariti značajni rezultati. Samo glasnim čitanjem vježba se pravilan izgovor glasova, riječi i rečenica, a tako djeca mogu da nauče i izražajno čitanje. Pri ovakvim vježbama roditelji treba da budu strpljivi! Dijete prvo čita usporeno, a tempo treba ubrzavati sve dok se rečenica ne pročita tempom prirodnog govora. Jedan od osnovnih zahtjeva pri čitanju je da se dijete trudi da razumije ono što čita. Jer, čitanje samo po sebi, mehaničko čitanje, tj. čitanje radi čitanja – nema smisla. Ovo je naročito važno za kasnije uspješno učenje. Logičko čitanje je čitanje svjesno i sa razumijevanjem, razumije se značenje svake riječi, slike i prenesena značenja riječi. Čitanje s razumijevanjem je u stvari logičko čitanje, to je čitanje koje ima za cilj razumevanje onoga što se čita. Bez toga, čitanje je besmisleno.

Fleksibilno čitanje, koje je najpotrebnije suvremenom čovjeku, je vještina brzog čitanja i razumijevanja pročitanog, a ono podrazumijeva sposobljenosti da se čitanje lako može prilagoditi vrstama tekstova, vrstama stila i različitim sadržajima. Ono je jedino moguće ako je uspješno svladana tehnika glasnog čitanja. Dobar pokazatelj je li učenik svladao ovu vrstu čitanja jest provjera čitanja na tekstovima iz novina, časopisa, enciklopedija i drugim tekstovima koji nisu udžbenici.

KAKO POMOĆI DJECI?

Čitanje starijih u kući treba uvijek biti prisutno. Zajednički započeti s čitanjem neke lijepo knjige, komentirati je, raspravljati o njoj... Stalno čitanje odraslih u kući utječe na stvaranje pozitivnih navika da i djeca započnu sa svakodnevnim neobaveznim čitanjem. Čitanje djece u kući treba biti redovita pojava. Starija djeca čitaju mlađoj, oni

vježbaju tehniku čitanja, služe kao uzor, ali i motivacija mlađima. Takav način čitanja je potrebno kontrolirati i usmjeravati u pravilnom smjeru, pomagati djeci u selekciji tekstova koje žele čitati.

Stihovi, umjetničke pjesme, narodne poslovice, pitalice, zagonetke, izreke, osim što uvježbavamo čitanje, bogati se i dječji rječnik. Najvažnija je atmosfera u kojoj se događa neka od izabranih aktivnosti. Zajedničko vrijeme koje provedete sa svojom djecom pored pažnje i osjećanja sigurnosti koje im tada pružate, Vi mnogo činite i na njihovom pravilnom razvoju stila i kulture govora.

M.S.

BOGATSTVO RAZLIČITOSTI

Našoj školi je, drugu godinu zaredom, od 24. do 26. travnja održan trodevni susret osnovnih škola iz Hrvatske (Primošten, Gornja Stubica, Ernestinovo i Rogoznica), Rumunjske (Karaševo) i učenika naše škole. Projekt koji smo organizirali zvao se "Bogatstvo različitosti" u okviru kojega je raspisan i likovno-literarni natječaj na temu "Priča o prijateljstvu" za škole iz više zemalja.

Prvi dan protekao je u radionicama i upoznavanju. U radionicama je sudjelovalo 40-ak učenika i to u pet različitih radionica: ljubavnoj, ekološkoj, detektivskoj, slamarskoj i novinarskoj.

Dojmovi učenika, nakon završetka radionica, bili su vrlo pozitivni. Osim što su saznali kako napisati novinski tekst, izraditi čestitku od slame, naučili su i pokoji ljubavni stih, upoznali se s detektivskim poslom i pokojim sitnim gma-zom.

Petak je bio dan vrlo bogat programom. Naši gosti su obišli Suboticu i palički ZOO vrt, a popodne je održana središnja svečanost dodjele nagrada za najbolje radove pristigle na likovno-literarni natječaj na kojoj je gost bio i gra-donačelnik Subotice Jenő Maglaji. Učenici i njihovi nastavnici prisustvovati i tradicionalnom tavankutskom običaju blagoslovu žita i koncertom u crkvi.

Posljednjeg dana, u subotu, gosti su se uputili svojim kućama, u Rumunjsku i Hrvatsku, ali s najljepšim uspomena-ma na Tavankut, naše učenike i našu školu.

Vidjet ćemo se i dogodine...

Sudionici novinarske radionice popratili su sva događanja na sve četiri radionice. Evo što su zabilježili...

EKOLOŠKA RADIONICA

Četiri tegle stoje na stolu u školskom dvoru. U teglama su različite životinje: žabe, kišne gliste, puževi i mokrice. Učenici pipaju, negledajući u tegle i pogadaju koja je životinja unutra. Pred njima su i drugi zanimljivi zadatci: pipaju različite grane i lubanje, prolaze kroz „minsko polje“ zatvorenih očiju dok ih partner navodi...

Maja Pancirov, III. a OŠ „Primošten“, Primošten

DETEKTIVSKA RADIONICA

Najviše učenika, njih 12, željelo je pohađati detektivsku radionicu. Marijana Mačković, PR detektivske radionice, izjavila je novinarima da su učenici smislili zločine i uzimali otiske prstiju od svakoga, a potom otkrivali počinitelje zločina.

Lea Skorin, III.a OŠ „Primošten“, Primošten

LJUBAVNA RADIONICA

Ljubavna radionica se održavala u učionici engleskog jezika. Radionicu su vodile učiteljice i nastavnica hrvatskoga jezika. Za ovu radionicu su najzainteresirane bile djevojčice. Učenice su bile podijeljene u 4 grupe. Sve su imale iste zadatke koji su bili bodovani po određenim pravilima. Jedan od njih je bio i ljubavna improvizacija, a potom definiranje ljubavi i njenog određivanje na osnovi pročitanog teksta. Na kraju radionice su učenice pravile srca od tijesta kao sjećanje na radionicu.

SLAMARSKA RADIONICA

Slamarsku radionicu vodile su učiteljice i nastavnica glazbe. Učenice su bile podijeljene u 3 grupe i njihov zadatak je bio da naprave čestitke s motivima slame. Neke od njih su bile uspješnije, ali su sve uspjеле ispuniti zadatak.

Katarina Petreš, OŠ „Matija Gubec“ Donji Tavankut
i Lana Boroša, OŠ „Matija Gubec“ Gornja Stubica

Zeleni kutak

VELIKA NJORKA

Živela sam bezbrižan život sa porodicom i prijateljima sve dok jednog dana nisam čula za ljudi. Lovili su nas zbog hrane i perja. Bio je užasan osećaj znati da svakog dana možeš očekivati rastanak sa porodicom.

Moji preci su živeli još pre 100000 godina. Veoma sam volela da slušam priče o njima koje su nam pričali stariji. Naročito smo voleli priče o nadmetanju mužjaka oko lova riba.

Najzanimljiviji deo godine nam je bio kada smo putovali do drugih kolonija. One su se uglavnom nalazile u hladnim vodama Antlantika. Jata bi se u kolonijama uglavnom nalazila u vodi, a samo neki radi gnježđenja odlazili su na omanje ostrvce. Najviši među nama je bio Dingo. Bio je visok čak 87 cm dok smo svi ostali bili visoki 75-85 cm. Najviše sam volela jesti kapelana, baklara i morske škorpione. Drugi su se hranili i morskim rakovima i mehandenima, ali meni se oni uopšte nisu sviđali.

Došlo je vreme da krenem u potragu za svojim parom s ciljem produženja vrste. To sam shvatila na osnovu belih pega iznad očiju koje su se pojavile početkom maja. Trudila sam se da budem što lepša, ali su mi pomalo smetala kratka krila i povijen kljun, ali uprkos tome našla sam svoj par. Snela sam svoje prvo jaje početkom juna. Bilo je špicasto na jednom kraju, belo-žute boje sa crnim šarama. Moj muž i ja smo se neprestano smenjivali u ležanju na jajetu i nakon 40 dana rodilo nam se malo, sivo mладунче.

Jednoga dana počele su se širiti vesti kako je nestao velik broj naših prijatelja, tačnije ljudi su ih ulovili. Bilo je strašno gledati kako se broj naše populacije iz dana u dan smanjuje. Bežala sam sa svojim mладунчетom i mužem, ali su nam ljudi stalno bili za petama. Zahvaljujući plovnim kožicama između prstiju mogli smo lakše i brže da plivamo. Ubrzo smo u razgovoru s njima saznali da nema više jedinki naše populacije i da smo poslednji primerici. Bio je to tužan osećaj. Jednog dana su mi muž i dete nestali. Tražila sam ih, ali ih nikada nisam našla. Verovatno su ih ljudi ulovili. Bila je to 1844. godina, godina kada sam izgubila i poslednju nadu za opstanak svoje populacije. 1852. godine jedva sam otplovila do ostrva Njufaundlend gde sam uginula.

Ne znam da li su ljudi srećni ili tužni zbog našeg izumiranja. Nastojali su da unište druge populacije da bi zadovoljili svoje potrebe. Kada pomislim samo na ona jaja u muzejima iz kojih se moglo izrobiti još života, na svoje preparirane prijatelje... Sva se naježim. Iako se ljudi dive našem izgledu na osnovu tih primeraka za nas je to sramotno i ponizavajuće. Verovatno mnogi nisu ni čuli za nas, a i da jesu sigurno bi pomislili još samo izumrla vrsta u nizu.

Bojana Savanov, VIII b

U BERLINU SE OTVARA SUPERMARKET BEZ AMBALAŽE!

Nedavno je jedan njemački list objavio zanimljiv članak o berlinskom supermarketu u kojem uopće ne bi trebalo biti ambalaže! U Njemačkoj se svake godine baci 16 milijuna tona ambalaže u smeće pa ne čudi što su se socijalne i ekološki osvještene poduzetnice Sarah Wolf i Milena Glimbovski odlučile nešto poduzeti. Cilj im je, sa svojom tvrtkom, do ljeta u Berlinu otvoriti prvi supermarket bez ambalaže, a naročito će se izbjegavati ona za jednokratnu upotrebu.

I da ne pomislite kako se u takvom supermarketu neće imati što kupiti. Naprotiv, u ponudi bi trebalo biti više od 600 proizvoda, tj. u njemu će biti moguće nabaviti sve što ljudima treba. Potencijalni kupci mogu u supermarket donijeti svoje posude i u njih staviti plaćenu robu poput brašna, šećera, kave, itd. Cilj je da se izbjegne recikliranje koje ambalaža zahtijeva, a za one koji nemaju svoje posude, ponudit će se kupnja odgovarajućih u supermarketu. Također će se tako izbjegći korištenje sirovina potrebnih za masovnu izradu ambalaže za maloprodaju, čime se smanjuje zagađenje i proizvodnja smeća.

Marina Balažev

NA KRAJU OSNOVNE ŠKOLE...

Stigao je i taj dan, još jedna generacija učenika završila je osnovnu školu. Kako vide školu, šta im se posebno sviđalo, a šta ne i šta imaju da poruče svojim nastavnicima i drugarima iz škole, saznale su Jovana Vojnić i Sanelu Beneš iz VII b razreda. Razgovarale su sa Katarinom Petreš i Natalijom Stantić iz VIII a, Bojanom Savanov i Marijom Benčik iz VIII b te Marijanom Saulić i Melisom Serenče iz VIII c razreda.

PRIPREMILE: JOVANA VOJNIĆ I SANELA BENEŠ, VII B

Na pitanje po čemu će pamtiti osnovnu školu, gotovo sve učenice su odgovorile da će je pamtitи по drugarima iz razreda, druženju i raznim dogodovštinama. Natalija će školu pamtiti i po zanimljivim nastavnicima, a Melisa po napornom učenju za teške kontrolne zadatke. Bilo je i tužnih trenutaka, ali je bilo više šale, zaključila je Marija.

Jovanu i Sanelu je zanimalo i šta ih je posebno nasmejavalo, a šta rastužilo u osnovnoj školi. Natalija i Katarina tužne su jer je došao kraj osnovne škole i rastanak od prijatelja. Marijani je svaki dan bio vesel i nasmejan. Posebno je Bojanu, Mariju, Marijanu i Melisu rastužio odlazak njihove nastavnice srpskoga jezika Sandre Ilić Kostić, koja je nekim od njih bila i razredna.

Jedno od pitanja je bilo vezano za buduće planove, a oni se uglavnom tiču odabira srednje škole.

Natalija i Katarina bi volele da upišu gimnaziju, neke bi želele upisati ekonomsku školu, a nakon završene srednje i fakultet, a Bojana bi htela u medicinsku školu i volela bi se nastaviti baviti atletikom.

Za kraj, učenice su trebale nešto poručiti nastavnicima i učenicima naše škole. Uglavnom su učenicima poželetele da budu sigurni u sebe, svoje snove i ciljeve i da ne odustaju u njihovom ostavrenju. Nastavnicima su poželetele sve najbolje, možda da budu malo blaži u ocenjivanju, a Bojana je dodala i da ne dopuste nekim učenicima da ih ponižavaju.

Osmaci, sretno!!!

KAKO PREŽIVJETI SREDNJU ŠKOLU

1. Ako želiš biti zapamćen/a, već prvoga dana se možes, naprimjer, poskliznuti niz mramorne stube i prosuti na pod sve što nosiš u rukama. Budi uvjeren/a u to da će te zapamtiti i oni iz 4. razreda, a ne samo tvoj odje!
2. Kada profesori budu pitali: „Tko je bio vukovac u osnovnoj?“, ti obavezno digni ruku iako si jedva bio/la 3,20. Ipak je prvi utisak najvažniji!
3. Iako ne znaš da riječ „tobra“ nije glagol već imenica, ti vikni da je glagol. Važno je sudjelovati u radu. Profesori će primijetiti tvoru aktivnost i mislit će koliko si dobar/a kada pratiš nastavu.
4. Puškice, naravno, svi znamo što su! Paaa, možes ih, naprimjer, slobodno zalistipiti na đon svoje prijateljice iz klupe, a ona neka savije nogu ka tebi. Zagarantirano „izvlačiš“ dvicu, ako ne i tri. Timski rad je veoma važan!
5. Na odmoru sjedneš, naravno, u puš-park na klupu. Slobodno laži prijatelje kako si bio „mrtav“ prošla dva petka i kako te još uvijek drži ta votka, iako te mama ne pušta nigdje dulje od 11 sati navečer. Bitno je biti cool!
6. Na kraju prvoga polugodišta (ako imaš lijepo oči) izmoli profesora za 4 iz tjelesnog i likovnog pa neka vuče prosjek. Nije bitno znanje, bitne su ocjene!
7. Vjerojatno si čuo/la za za petice dobivene “zagrijanim stolcem”. Obavezno svakoga dana pribij stolac uz peć, neka se prži. Tko zna, možda u tome i ima istine.
8. Nemaš potrebu gubiti vrijeme na domaću zadaću i zamarati se njome. Pa, Bogu hvala na brizi, onaj u prvoj klupi što voli jeftine Zaza čokoladice, dat će da prepišeš.
9. Ne zaboravi svakoga dana biti nasmijan, veseo i vedar koliko god tvoj dan bio težak. Hodaj uspravno, podignute glave i ne dopusti nikomu da je spušta. Pozdravljam prijatelje i poznanike, ipak oni tebe poznaju dulje od srednje škole i ipak si to i dalje samo ti.
10. Ne zaboravi da imaš samo 15 godina i da ćeš se tek izgraditi. Ne moraš to biti kada stigneš u tu famoznu srednju školu. Ne trebaš glumiti 25-ogodišnjaka, nitko to od tebe ne očekuje. Ne zaboravi da si to i dalje samo ti. Isti onaj dječak ili djevojčica s proteklog ljetnjeg raspusta!

Majda Stantić, I. f Gimnazija "Svetozar Marković" Subotica

NARODI SVIJETA

ABORIDŽINI

“Aboridži” nije naziv za sva domorodačka (lovačko-sakupljačka) plemena Australije koji oni smatraju uvredljivim.

Domoroci Australije bili su podijeljeni na više stotina plemena i govorilo se oko 600 jezika.

Domoroci su bili organizirani u malenim porodičnim skupinama. Svaka je imala vođu, obično starijega i iskusnijeg muškarca. Njihove socijalne porodice sastojale su se od očeva oca i, često, od njegovoga brata ili braće, koji su se prema njihovom sustavu srodstva nazivali „očevotac“. Tu su bile i njegove žene ili žena, zatim otac i možda njegova braće (to su ujaci).

Aboridži nisu prosječno srednjega rasta (1,67m). Jedna od odlika Aboridžina koji žive oko rijeke Mari jest izrazita dlakavost po tijelu. Karakteristike domorodaca u pustinji Viktorija su veoma

tamna put, poput čokolade, istaknute obrve i brončana kosa. U zapadnoj Australiji, domoroci su veoma niskoga rasta (1,37-1,52m), neki nježne grade, a drugi zdepasti. Domoroci Australije naseljavaju svoj kontinent najmanje 40.000 godina. Prema mišljenjima znanstvenika, na kontinent su se naselili još u vrijeme posljednjeg ledenog doba. Tada su veliki otoci Nova Gvineja i Borneo bili veći nego danas, a morski prolaz između njih i Australije bio je mnogo uži. Sumnja se da su preci današnjih australskih domorodaca u Australiju došli iz tih područja. Premda današnji Papuanci i susjedni Melanezijci imaju crnu put, poput Australaca, fizičke su razlike ipak očite te ih je na prvi pogled lako razlikovati. Tipovi kulture su također različiti, no oni mogu nastati uslijed različitih klimatsko-geografskih uvjeta. Jezično se Australci danas klasificiraju u porodicu “Australian”.

Natalija Stantić i Antonija Rudić, VIII. a

MAORI

Maori je naziv za polinežansko domorodačko stanovništvo na Novom Zelandu.

Riječ Maor na maorskome jeziku znači „normalan“ ili „čovjek koji se razlikuje od bogova“. Smatra se da su u današnju domovinu doplovili u kanuima između 9. i 13. stoljeća iz Polinezije. Ovaj narod je znao puno o zvijezdama i morskim strujama, a

Tema

njihova usmena kultura je jako bogata pričama, legendama i pjesmama. Zanimljivo je da su se obavezno tetovirali i to ova spola. Kod muškaraca tetoviralo se cijelo lice, a u nekim plemenima žene su tetovirale bradu, gornju usnu i nozdrve.

Inače, Novi Zeland je jedno od posljednjih područja na koje je stupila ljudska noga prije dolaska moderne civilizacije. Maori su ondje živjeli u izolaciji sve do 18. stoljeća kada su započeli kontakti s Europljanima.

Maori Otoka Kuk je naziv za polinežansko domorodačko stanovništvo koje se nalazi na Kukovim otocima i srođeno je Maorima na Novom Zelandu.

Anglo-novozelandoni je naziv za stanovnike Novog Zelanda koji potječe od anglo-saksonskih doseljenika u 19. stoljeću. Ponekad se za njih koristi i izraz Pakeha, koji potječe od maorske riječi za nemaorsko stanovništvo.

Tek je 1960-ih i 1970-ih došlo do kulturne renesanse među Maorima, koji danas čine 14.7 % stanovništva Novog Zelanda.

Katarina Petreš i Kristina Mamužić, VIII. a

TASMANCI ILI TASMANSKI ABORIDŽINI

Ovo je naziv za potomke domorodaca Tasmanije, domorodačkog stanovništva otoka Tasmanije. Današnji Tasmani tvrde da potječu od dvije skupine: Palava (potomci kćeri poglavice Manalargene) i Lia Putah (potomci neimenovane Tasmanske Aboridžinke koja je za partnerne imala britanske vojnike, farmere i doseljenike).

Tasmanci su bili organizirani u 9 glavnih plemena koja su brojila 40 do 50 ljudi. Nakon dolaska Europljana, u periodu od 1802. do 1833. godine, od 8.000 ljudi broj pripadnika ovoga naroda je sveden na 300. Tasmani su se u Tasmaniju iz Australije doselili prije 40.000 godina. Prije 10.000 godina je, s krajem ledenoga doba, nestao kopneni most između Australije i Tasmanije pa su Tasmani ostali izolirani od ostatka svijeta sve do dolaska Europljana u 19. stoljeću.

Danas se smatra da je taj narod izumro 1876. godine. Najveći dio domorodačkog tasmanskog jezika kao i većina njihove kulture je potpuno nestala.

Robert Daraboš i Goran Stantić, VIII. a

ČOKO INDIJANCI

Ovaj narod živi u Panami. Žene odjevaju raskošne, jarko obojene kostime „la porela“ uz šešire, upletene s crnom kosom kao nacionalni ornamentalni simbol naziva „tombleks“. Muškarci nose ogromne slamnate šešire „montuno“. Igraju uz zvuk bubnjeva „tinija“ starih indijskih instrumenata, čegrtaljki i frule „kena“ napravljene od pelikanove kosti. Kuće su im od trske i rogoza, a postelja – mrežasta ležaljka, ispletena je od suhog palmina lišća, razapeta između dva stupa u kolibi.

Tema

Govore anai jezikom. Udaju se i žene između sebe prema vlastitom izboru. Imaju četvero, petero djece i rano ih rađaju. Životni vijek im je oko 40 godina.

Žene vode brigu o djeci i kući i izrađuju „mola“ tkanine. Čoko (Choco) je zajednički naziv za srodne američke etničke skupine koje govore „čoko“ jezicima i žive na području Kolumbije i Paname. Ima ih oko 70.000.

Marija Vereb i Regina Kujundžić, VIII. a

ESKIMI

Eskimi su narod mongolske rase nastanjen na samome sjeveru, najviše na artičkim obalama Sjeverne Amerike. Ime Eskim potječe od indijanske riječi „esquimanijak“ što znači „oni koji jedu sirovo meso“. Eskimi žive u ekstremno teškim uvjetima, u vrlo hladnim krajevima. Ljeti staju u šatorima, a zimi u posebnim kućama koje se zovu iglo. Naseljavaju priobalne dijelove Aljaske, Aleutskih otoka, Bafinove zemlje, Labradora i Grenlanda. Od domaćih životinja uzgajaju pse koji im služe kao čuvare skloništa. Ishrana im se pretežito sastoji od mesa, a ponekad

koriste i morsku travu. Zbog potrebe za biljnom hranom, znaju pojesti sadržinu utrobe ubijenoga irvasa. Žene se tetoviraju provlačenjem obojenoga konca ispod kože. Od glazbenih instrumenata imaju vrstu gusala. Odjeća im je od kože koju štave usoljavanjem, mazanjem krvlju, masnim materijama, a dio odjeće žene i žvaču. Književnost ovoga naroda je prepuna mitova i pripovijedaka.

Dijana Šefer, VII. a

ZAPADNI APAČI

Postoji šest plemena, odnosno porodica Apača, a jedno od njih su i Zapadni Apači. Ovaj narod, indijanskog podrijetla, najčešće se bavio lovom i to su lovili bizone, jelene, antilope, medvjede i druge životinje. Bili su vrlo pokretljivi i živjeli su u spiljama koje su bile dobro zaštićene od bizona. Ime „Apache“ je došlo od riječi „zuni“ naziva „ápachu“ što znači neprijatelj, ali oni sami sebe nazivaju Indi ili N'de (ljudi). Domovina Apača je veliko područje u današnjim Sjedinjenim Američkim Državama, na teritoriju saveznih država New Mexico, Arizona, Zapadni Teksaš i jugozapadni Colorado. Često su se naseljavali i na području sjevernoga Meksika. Apači su se bavili poljoprivredom i trgovinom, a bili su i dobri borci.

Dajana Šefer, VII. a

English corner

POTATO WITH MEAT

INGREDIENTS

2 kg potato
0.5 kg bacon
0.5 kg sausages
0.5 kg ribs
2 dl water

PREPARATION

Peel the potatoes and cut them into thick slices. Add a little bit of salt and put them into a baking pan. Then put bacon, sausages and ribs on top. Before roasting, coat with water. Put the pan in the oven and roast for about 2 hours. Serve the meal in that same pan. It can also be served with doughnuts, sauerkraut or stewed fruit.

Bojana Savanov, VIII b

FILLED PEPPER

INGREDIENTS

10 yellow peppers
1 kg minced meat
100 g rice
2 eggs
1 onion
1 teaspoon of red ground pepper
a mixture of spices

PREPARATION

Wash the peppers and remove the seeds. Mix minced meat with eggs, rice, all spices and chopped onion. Fill the peppers with the stuffing, put them into a large bowl, fill it with water and cook at medium heat for about an hour. Put a spoon of flour and red pepper in the bowl and cook 10 minutes more.

Kristina Suknović, VIII b

STRUDELS

INGREDIENTS

DOUGH

1 kg flour
1 cube of fresh yeast
2 dl milk
2 teaspoons of sugar
1 teaspoon of salt
1 egg
 $\frac{1}{2}$ butter
2 dl warm water
1 dl oil

PREPARATION

Pour 2 dl of milk in a smaller saucepan and add 3 teaspoons of sugar. Heat it and when it gets warm, put 1 crumbled cube of yeast. While the yeast grows, add flour, butter and the other ingredients.

Mix all ingredients by hand, add oil if it is necessary. When the dough is mixed, sprinkle it with flour and leave to rest for about half an hour.

While the dough grows, make the filling. Mix the chosen ingredient with sugar.

Divide the dough into 2 halves. Roll the dough with a pin to 1-2 cm and fill it. Twist the dough in a strudel and repeat the process with the second half.

Put it in a pan and coat with egg yolk.

Bake at 200 degrees for an hour

Sprinkle with powdered sugar

FILLING

400 g ground poppy seeds or cherries or pumpkin or walnut or cheese
150 g sugar
1 dl milk
powdered sugar

Marijana Šaulić, VIII c

Školski projekt

Škole koje su sudjelovale u netječaju “Bogatstvo različitosti”

OŠ „Dvor“, Dvor, RH
OŠ „Rogoznica“, Rogoznica, RH
OŠ „Primošten“, Primošten, RH
OŠ „Draganići“, Draganići, RH
OŠ „Dr. Arčibald Rajs“, Beograd, RS
OŠ „Matije Gupca“, Gornja Stubica, RH
OŠ „Sveti Sava“, Subotica, RS
OŠ „Nikola Tesla“, Beograd, RS
OŠ „Vladimir Nazor“, Đurđin, RS
OŠ „Sveti Sava“, Pančevo, RS
OŠ „Matko Vuković“, Subotica, RS
OŠ „Moše Pijade“, Bački Breg, RS
OŠ „Đuro Strugar“, Beograd, RS
OŠ „Pionir“, Stari Žednik, RS
OŠ „Bratstvo-jedinstvo“, Bezdan, RS
Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Stark“, Osijek, RH
OŠ „Vuk Karadžić“, Vlasenica, BiH
OŠ „Nikola Vukićević“, Sombor, RS
OŠ „Majšanski put“, Subotica, RS
OŠ „Ante Starčević“, Rešetari, RH
OŠ „Ernestinovo“, Ernestinovo, RH
OŠ „Vera Radosavljević“, Negotin, RS
OŠ „Pavle Ilić Veljko“, Dušanovac, RS
OŠ „Đura Jakšić“, Kikinda, RS
OŠ „Dimitrije Todorović-Kaplar“, Knjaževac, RS
OŠ „Aleksije Maksimović“, Dolovo, RS
OŠ „Visoko“, Visoko, RH
OŠ „Matija Gubec“ Tavankut

Rezultati II. likovno-literarnog konkursa “Bogatstvo različitosti”

Likovni konkurs

1. Nikola Ristić V.1, OŠ “Nikola Vukićević” Sombor
2. Melisa Gadžur II. a, OŠ “Matija Gubec” Tavankut
3. Petar Ošić, V.2, OŠ “Vera Radosavljević”, Negotin

Literarni konkurs - sastavi

1. Lorena Kovačić, VII.b, OŠ “Matija Gubec” Gornja Stubica
2. Aleksandar Tumbas Loketić, IV. b, OŠ “Matija Gubec” Tavankut;
3. Vojin Bojić, III.2, OŠ “Đuro Strugar” Novi Beograd

Pesmice

1. Mateja Savić, 5. razred, OŠ “Dr. Arčibald Rajs”, Beograd
2. Miroslava Kostić, 5/2, OŠ “Nikola Tesla” Beograd
3. Helena Malić, 2. razred, OŠ “Sveti Sava” Pančevo

Srce srcu

Jedno srce srcu piše,
da ga ono isnpiriše.
To je srce zaljubljeno bilo,
zato što ga je drugo srce
veoma razvesilo.
Pričalo srce srcu
kako ga puno voli
i za jedno prijateljstvo
zaista ga moli.
Drugo srce,
kojem prvo piše,
govorilo mu je,
da za njega diše.
Srce srcu govorilo,
da se za njega,
pomno Bogu molilo.
Onda prvom srcu
odgovor stiže,
da joj priđe,
makar malo bliže.
Da budu zajedno,
srca dva
to je misija najlakša.
Srce došlo srcu drugom,
sa ružom u naručju.
Prvo srce se malo postidelio,
verovatno zato što mu se
drugo srce svidelo.
Sedeli su i čutali oni,
kad odjednom zvono zazvoni.
Srce ugostitelj izade pred vrata,
kad odjednom vidi,
lep prsten od zlata.
Lepota i sjaj lepoga prstena,
zapanjiše mu oči.
Pa on od radosti skoči,
pa do srca drugog,
zaljubljeno doskoči.
Ponudi srcu prsten,
a srce se obraduje.
Pa onda se nežno pomiluju,
kao kad se cvjetići dodiruju.

Mateja Savić, 5. r
OŠ „Dr Arčibald Rajs“, Beograd

Školski projekt

За Милицу

Знам колико је важно имати најбољу другарицу поред себе.
Мици, ја сам за ту улогу изабрала управо тебе!

Ова песма је могла имати и две хиљаде речи, али ни једна не би ти могла колико ми значиш рећи.

У школи си ти увек моја прва помоћ, лепа реч и подршка...
Прво је до тебе доспела моја тајна свака!

Увек смо заједно...
срећа и туга,
небо и земља,
сан и јава,
нико добро не обећава,
вода и ватра,
љутња и најлепша жеља...
Волим те.

Мирослава Костић, V 2
ОШ „Никола Тесла“ Београд

Шта је за мене пријатељство

За мене је пријатељство
Кад се неко воли
Када прича лепе приче:
- хвала, молим, извини, изволи.

За мене је пријатељство
Кад друг другу помаже,
Кад му позајмљује
И никада га не слаже.

За мене је пријатељство
Кад се друг с другом дружи,
Кад он падне на земљу
Да му руку пружи.

За мене је пријатељство
И од злата прече,
Кад се оно свађом сломи
Деца треба да га лече.

Пријатељство је нешто лепо
Што нам срећу даје,
Треба га чувати
Да што дуже траје.

Хелена Малић, 2. разред
ОШ „Свети Сава“, Панчево

Nikola Ristić V.1, ОШ „Никола Вукићевић“ Сомбор

PRIČA O JEDNOM NEOBIČNOM PRIJATELJSTVU

Nekto je pokucao na vrata učionice. S obzirom da slabo čuje, učiteljica je nastavila drijemati. To je uobičajeno kod nje, učiteljice engleskog jezika. Ne volimo je baš jer nam zadaje zadatke koje ne bi riješio ni najveći stručnjak engleskoga jezika. No, što ćemo, to nam je dužnost. Moj razred poprilično je dobar, miran i pristojan, pogotovo na njenom predmetu.

No da se vratimo na kucanje po vratima... Bila je nevjerljivatna. Glava joj je bila u obliku kocke, jedna strana kose duža od druge, oči su joj bile poput zvijezda, samo što su (bez uvrede, Nepoznata) prave zvijezde malo ljepše. A tek ruke! Nije imala ljudske prste, bili su nevjerljivi, neopisivi. Na sebi je imala dugu, crveno-roza haljinu, a svi znamo da kombinacija crvene i roze ne dolazi u obzir! Na nogama je imala cipele savim nekim drugih boja – ljubičasto-žute. Užaaas!!!

Došla je sama, bez pratnje roditelja. Možda ih uopće nije imala. Svi smo bili u čudu, a učiteljica Pospanka napokon je shvatila da ima sat i vidjevši to nevjerljivo i sasvim neshvatljivo biće, mislila je da sanja. Udarila se par puta po svojoj snenoj glavici, no i dalje je vidjela ono što je vidjela i prije nego što se sasvim bolno udarila.

Zvala se Marina. Kako ona kaže, došla je svojim letećim strojem iz Smješkograda u Zagreb. Pitate se što je to Smješograd? Pa to je grad u kojem se ljudi neprestano smiju. To im je jedina zanimacija. Žive od smijeha, hrane se smijehom, razgovaraju smijehom. Zaboravila sam vam napisati na početku, k nama je došla vrlo nasmiješena. Njen smiješak bio je predivan – pun topline, vedrine, ljubavi i prijateljstva. Bio je nevjerljavan.

Pozdravila nas je s „Dobar dan“. Očito je tamo u Smješkogradu učila naš jezik. Ne znam što je vidjela u njemu. Meni se ponekad čini dosadnim, ali kad bolje razmislim shvatim da se ljudima koji ga ne znaju i ne žive s njim jako sviđa i da ga žele naučiti, iako je težak i zahtijevan. Kako je to čudno... No, bitno je da je ona bila tu. Djevojčica koja ne samo da je čudno izgledala, nego se čudno i odnosila prema nama. Bila je puna ljubavi i prijateljstva te je željela sa svima nama postati prijateljica...

Čim je ušla u razred, počeli su joj se smijati svi, osim mene. Ona nije marila. Učiteljica engleskog jezika, šokirana, pozdravila ju je i pozvala izvan učionice. Mislim, zašto??? Pokušali smo dokučiti razlog toj tajnovitosti, no nismo uspjeli. Nakon par minuta, skupa su ušle u učionicu. „Englezerica“ više nije bila u tako velikom čudu. Objasnila nam je tko je zapravo djevojčica. Uskoro smo se upoznali i postali prijatelji, a oni koji su joj se rugali, ispričali su joj se i požalili jer su to učinili. Ona je jednostavno – super! Došla je k nama u Zagreb samo kako bi se školovala i postala kao mi, obična ljudska stvorenja. To je zapravo pohvalno. Svaki dan smo išle skupa u školu, skupa učile, odgovarale, smijale se... Svi, ne samo ja. Cijeli moj razred. Jako smo se voljeli, poštivali i branili jedni druge. Postali smo kao jedna velika obitelj.

Ta nas je djevojčica promijenila. Nismo više bili obična djeca koja idu u školu i uče. Postali smo bolji, pravedniji. Ona nas je uvela u osjećaj ljubavi, ne samo među nama, nego i za sve ljudi oko nas. Na ulici su je svi ljudi gledali s velikim čuđenjem. Često su je ismijavali... Ali, neka. Neka se ljudi samo smiju jer ne znaju kakav je tko iznutra. Upravo to bi svi trebali poštovati i vjerovati u to, a ne prosuđivati druge po izgledu. Jooo, kako me to ljuti!

Lorena Kovačić, VII. b, OŠ "Matija Gubec", Gornja Stubica

Прича о пријатељству

Прича коју ћу вам сада испречати није прича о типичном пријатељству вршњака. Она је мало другачија.

Од када сам почeo да памтим, с неких пет година, своје време сам проводио с њим. У вртићу нисам могao да пронађem свог вршњака који би ми био бољи пријатељ од њега. Мој пријатељ је имао четрдесет и пет година. Имао је већ проседе, а на глави шешир. Красиле су га лепе плаве очи као бескрајно небо. Његове очи су биле чаробне и посебног сјаја. Када бих се вратио из вртића, одмах бих отрао код њега да му испречам шта ми се догађало. Са њим сам свако јутро доручковао, играли смо се заједно, јурили и пењали се по дрвећу. Седели смо изнад процветале тршње где би се он обично мало одмарао. Кад се мрачак спустио на наше село, нас двојица смо кренули у шетњу. Његова нежна рука би се нашла на мојој. Много смо причали. То је био мој прави пријатељ. Моје несташлуке је скривао, али се свим силама трудио да ме изведе на прави пут.

Једнога дана сви у кући су били уплакани и обучени у црно. Мог верног пријатеља победила је болест и он нас је напустио. Био сам много тужан, а помало и љут што се није поздравио са мном него је отишao без речи. Остало је милион питања која сам желео да га питам и на која би ми само он могao дати одговор баш онако како желим. Знао сам да воли жуту боју. Однео сам један жути цвет у његову нову кућу. Из те тишине као да сам чуо глас да ће мој пријатељ бити вечно са мном и никада ме неће напустити.

У цеој овој причи нисам вам споменуо да је мој пријатељ из детињства био уствари мој дека којега никада нећу заборавити.

Александар Тумбас Локетић, IV б
ОШ „Матија Губец“, Таванкут

Melisa Gadžur II. a, OŠ „Matija Gubec“ Tavankut

Прича о пријатељству

Можда ми нећете веровати, али најлепше и најнеобичније пријатељство које сам икада видео је између једног пса и једне мачке.

Пас из моје приче зове се Жућко. Маче које је изабрао за пријатеља зове се Ждерко. Све је почело једним сусретом који се разликовао од уобичајених сусрета паса и мачака.

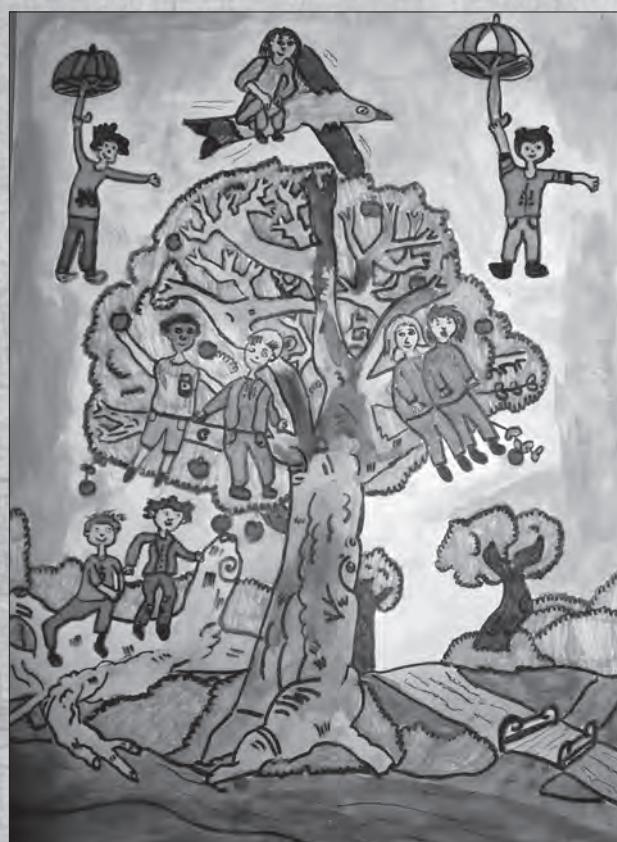
Жућко и Ждерко су се срели на улици. Ждерко је искочио испред Жућка, али кад је схватио да је Жућко пас, већ је било касно за бег. Једино што је могао да уради је да проба да се обрачунава са Жућком.

Да ли треба да вам причам колико је смешно када се маче старо два месеца извије, накостреши и напумпа реп? Покушавао је да буде опасан, а Жућку то као да је било смешно. Њушком га је одгурнуо ка нашој кући, онда га је опет гурнуо да би ушао у двориште, а онда још једном да му покаже где је посуда са храном. Ждерко је све време био накострешен, чак и док је јео, али је онда мало-помало постао опуштенији.

Ждерко и Жућко су данас најбољи другари. Заједно спавају, једу, играју се и бране један другог. Пас Жућко никада не почиње да једе док Ждерко не заврши. Ждерко се понекад збуни, па док се лиже да би се очистио, пређе и на Жућка. Он се не љути, само га одгурне шапом кад му се баш смучи.

Из овог односа пса и мачке смо научили да постоје различита пријатељства, па чак и она која делују немогуће и којима никада не би дали шансу.

Војин Бојић, III 2,
ОШ „Буро Стругар“, Нови Београд

Petar Ošić, V.2, OŠ "Vera Radosavljević", Negotin

DOTA 2

Dota 2 je dolazeći naslov koji se razvija od strane Valve Corporation. Ona je samostalni nastavak popularnoga Warcrafta III., scenarija Defense of the Ancients.

Igra se sastoji isključivo od online multiplayer baziranih sesija s primarnim ciljem svakoga meča da timovi unište neprijateljsku utvrdu koja se zove Ancient Fortress. Svaki igrač zauzima poziciju "heroja", kome je data odgovornost sudjelovanja u timskim bitkama koje se događaju duž koridora, ispunjenih obrambenim kulama, koji spajaju dvije neprijateljske baze. Golemi dio Defense of the Ancients mehanike igre je prenijet i na Dota 2, zahvaljujući vodećem dizajneru poznatom kao "Ice Frog".

Dota 2 kombinira real-time element strategije i tradicionalne ptičje perspektive, dok, također, obuhvaća sustav levelovanja i itemizacije poznat kod RPG igara. Igrači su podijeljeni na dvije različite fakcije – Radiant i Dire. Oni preuzimaju ulogu "heroja" – strateški veoma moćne jedinice, koja kroz borbeno iskustvo može napredovati do maksimalnoga 25-og nivoa. Heroji Dota 2 su podijeljeni u tri različite kategorije, strength (snaga), agility (brzina) i intelligence (inteligencija). Igrači su podijeljeni u dva tima, idealno u 5 na 5 formatu, kako bi se natjecali za titulu primarnih branioca za Ancient Fortress.

Suština zadatka svakoga meča je probiti se kroz neprijateljske obrane kako bi uništili neprijateljski Ancient Fortress. Periodično se stvaraju grupi slabih jedinica pješadije koje se često nazivaju "kripovi". Valuta igre je zlato (gold).

Matija Benčik, VII. a

SLAVLJA PRVE PRIČESTI I KRIZMANJA

Perve i druge nedjelje mjeseca svibnja u našoj župnoj zajednici proslavili smo Prvu svetu Pričest i Krizmanje. U nedjelju, 4. svibnja, pod misnim slavlјem u 10.30 u župnoj crkvi Srca Isusova u Donjem Tavankutu 37 djevojčica i dječaka iz naših škola pristupilo je prvi put svetoj Pričesti. Pored lošeg vremena, prostrana crkva je skoro bila mala da primi sve koji su htjeli biti na ovom slavlju. Djeca prvopričesnici su pjevanjem, čitanjem, recitiranjem i drugim aktivnostima animirala misno slavlje. Već prema ustaljenoj tradiciji na svetoj Misi bile su učiteljice trećih razreda i ravnateljica naše škole Stanislava Stantić Prćić.

Na početku misnoga slavlja, u ime prvopričesnika, obratila se Josipa Mačković koja je zahvalila roditeljima za dar života i svu ljubav kojom ih obasipaju i ujedno zamolila oprost za sve nestošluge i neposlušnosti kojima su ih možda povrijedili. U ime roditelja prvopričesnike je pozdravila Marica Mačković koja je izrazila radost i zahvalnost Bogu, za živote svih njih. Ujedno je poručila prvopričesnicima da su oni njima najveći Božji dar te ih zamolila za trenutke slavosti kada nisu savjesno ispunjavali svoju roditeljsku dužnost. Na kraju misnoga slavlja, budući da je padala jaka kiša, većina okupljenih ostala je još cijeli sat u crkvi u razgovoru i druženju.

U nedjelju, 11. svibnja, u našoj crkvi 36 mladića i djevojaka pristupilo je sakramnetu sv. Potvrde. Misno slavlje, uz koncelebraciju mjesnog župnika te mons. Belu Stantića i mr. Mirka Štefkovića, predvodio je subotički biskup mons. Ivan Penzes. Misno slavlje je započelo u 17 sati i trajalo je sat i pol. Pored mnoštva župljana i rodbine krizmanika na misnom slavlju su bili razrednici osmih razreda i ravnateljica škole. Poslije misnoga slavlja i zajedničkog fotografiranja, druženje s biskupom nastavljeno je u župnome domu.

Franjo Ivanković, vjeroučitelj

Језичке занимљивости

Зашто се каже?

Језик користимо свакодневно, али ретко кад о њему размишљамо. Употребљавамо често различите речи и изразе и знајмо шта они значе, али никада нисмо размишљали о њиховом пореклу и настанку.

Сви знајмо да израз "празна слама" означава у нашем језику нешто безвредно, отрцано, нешто што се одбацује. Али, зашто се баш каже млатити празну сламу? О каквом је млађењу ту реч? Одговор на ово питање пронашли смо код нашег цењеног лингвисте Милана Шипке у његовој књизи "Зашто се каже?"

У давно минулим временима, жито се врхло на два начина помоћу коња и млађењем. Након жетве, спонови жита би се полагали око стуба. Тамо би се везала два коња која су копитама крунили класје и одвајали зрно од стабљика.

Они који нису имали коња, справом која се звала млатило, млатили су пожњевено жито и одвајали зрневље од класја.

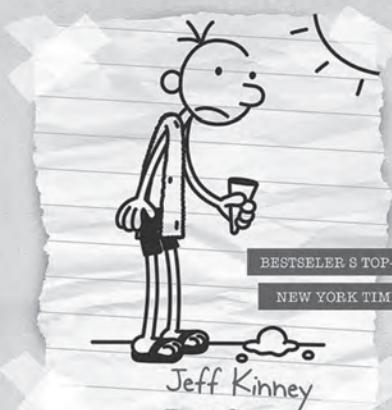
Тако се некад млатило жито. Али млатити по празном, већ овршеном спонпу, од којег је остала само слама, нема никаквог смисла. Тако је и настао данашњи израз млатити празну сламу у значењу бавити се нечим бескорисним, говорити упразно, без сврхе и смисла.

Ако желите да сазнате зашто се каже Низак ударац, пратите наше Језичке занимљивости и у следећем броју школског листа.

Приредили чланови Лингвистичке секције

Gregov DNEVNIK LJETNA ŽEGA

BESTSELLER S TOP-LISTE

NEW YORK TIMESA

Jeff Kinney
ALGORITAM

PREPORUKA ZA ČITANJE

Jeff Kinney je pisac који је освојио мале читатеље дуж света, захвалијући својој серији књига о дјеčaku Gregu. Овај је писац уврштен на Timeovu листу најутјеченијих људи.

Kinneov "Diary of a Wimpy Kid", како гласи наслов у извorniku, говори о Gregu, дјеčaku који настоји преživjeti tjeskoban školski живот, сvidjeti se curama, преživjeti spačke vršnjaka i skupiti што мање frustracija odrastajući uz savršenog i cool stariјег brata Rodricka i miljenika obitelji i razmaženog mlađeg brata Mannyja. "Gregov dnevnik 4: Ljetna žega", који доноси ljetne muke popularnog "žgoljajca" zaljubljenog u videoigre...

STONI TENIS

Klub „Mesečina“ je omogućio učenicima raznovrsne zanimljive aktivnosti. Nenad Tintor, učenik 8.c, je zavoleo stoni tenis i iskoristio mogućnost koju mu je pružila naša škola, a to je da svakog petka aktivo trenira stoni tenis. On danas trenira stoni tenis i u školi i u Spartaku. Nenad postiže lepe rezultate na takmičenjima iako trenira tek godinu dana. Želimo mu mnogo uspeha u stonom tenisu.

Bojana Savanov, 8.b

SREBRNA MEDALJA

Učenica naše škole, Bojana Savanov, je učestvovala na atletskom takmičenju „Moša Kup“ u Senti, 26. aprila 2014. Trčala je na 100 i na 300 m. U obe trke je osvojila drugo mesto i dve srebrne medalje. Čestitamo Bojani i želimo joj uspeha u narednim takmičenjima!

M.S.

FRUŠKOGORSKI MARATON

I ove se godine, krajem aprila, dogodio tradicionalni Fruškogorski planinarski maraton koji okuplja sportiste, rekreativce, ljubitelje prirode, zaljubljenike u Frušku goru iz cele Vojvodine i šire. Nakon godinu dana pauze, među nekoliko hiljada učesnika ponovo se našlo i šaroliko društvo sastavljen od učenika naše škole, nekadašnjih učenika naše škole danas već srednjoškolaca, njihovih prijatelja pa čak i roditelja. Željni izazova spremno su se uputili, mnogima već poznatim, stazama koje su ih vodile obroncima istočnog dela Fruške gore. Nakon celodnevnog druženja na Stražilovu, Iriškom vencu i mnogim drugim skrovitim mestima do kojih su ih odvele staze označene znakom crvenog srca, iako umorni, bili su bogatiji za jedno veliko iskustvo. Upoznavanje novih prijatelja, briga o njima i sebi, razvijanje samostalnosti i ono najvažnije od svega, bolje poznavanje sebe i sopstvenih mogućnosti.

Kristijan Milanković

ŠKOLA ROLERA

Naučno je dokazano da vožnja rollerima pravila raspoloženje, smanjuje stres, podstiče cirkulaciju, poboljšava kondiciju i držanje tela, a takođe izuzetno dobro deluje na disajne organe, krvotok i srce. Tako smo u četvrtak, 22. 05. 2014. godine, na Gradskom klizalištu „Stadion“ održali javni čas fizičkog vaspitanja i rekreativnu vožnju rollerima.

Škola rolera namenjena je deci koja svakodnevno provode dosta vremena na stolicama u školskim klupama, pred kompjuterom, ispred TV ekrana. Cilj je da deca nauče osnove vožnje rollerima i da usavrše i steknu dodatnu sigurnost.

Učenici su sa zadovoljstvom pratili i upijali svaku reč izgovorenu od strane trenera, što im je pomoglo da se do kraja časa oslobođe straha od vožnje i budu sigurni na točkićima. Mali broj dece je znalo da vozi roller, ali bez poznавanja pravila. Kroz vežbe zagrevanja i teorijskim pristupom, učenici su primenili određena pravila u vožnji, stekli samopouzdanje i izašli na teren da primene što su čuli.

Roleri su idealan način da se u isto vreme trenira i druži sa dragim osobama što će to većina dece i učiniti.

S.P.

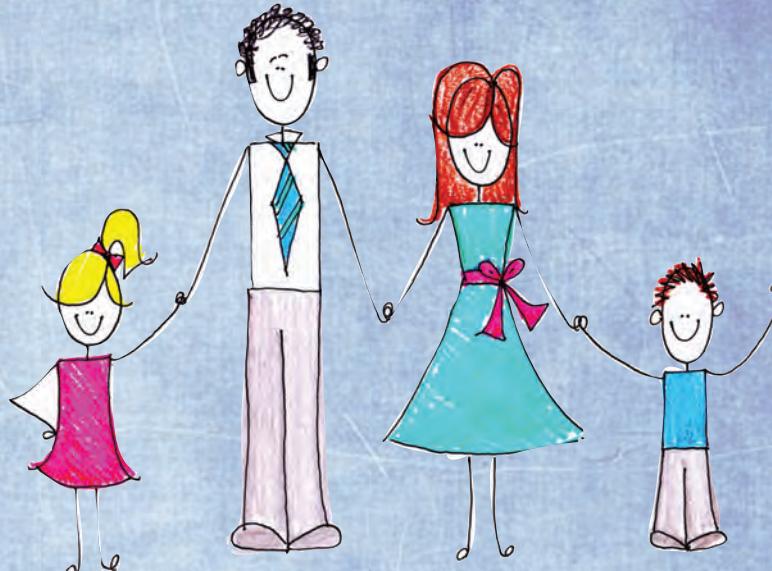

Kutak za predah

UPITNIK: Kakvi su vaši odnosi u obitelji?

Upitnik posebno popunjavaju djeca, posebno roditelji. Usporedite rezultate.
Odgovarajte na svako pitanje ocjenama od 1 do 5.

1. Puno vremena provodimo zajedno
2. Radimo ono što volimo i u čemu uživamo
3. Dogovaramo se
4. Vrlo smo bliski i vjerujemo jedni drugima
5. Pomažemo se međusobno
6. Svađamo se jedni s drugima
7. Nama je u obitelji dobro
8. Slobodno izražavam svoje misli i osjećaje
9. Doživljavamo ljubav obitelji
10. Naše nam obiteljsko ime puno znači
11. Svatko zna što treba raditi
12. Uživamo u različitosti i posebnosti
13. Imamo dovoljno sličnih i istih ciljeva
14. Jedni druge snažimo, jačamo i podržavamo
15. Drago nam je kad smo na okupu - zajedno
16. Brinemo jedni o drugima
17. Kad smo zajedno, često se smijemo

Rezultati:

- ako imate manje od 38 bodova, vrijeme je da zastanete, pogledate detaljnije gdje ste i razmislite o nekim promjenama u obitelji (odgovori članova mogu poslužiti kao indikator što ne valja)
- ako je vaš rezultat između 39 i 56 bodova, možete biti sigurni da ste negdje u prosjeku (obratite pozornost na stavke koje su ocijenjene najnižim ocjenama)
- sve iznad 57 bodova ukazuje na pozitivno ohrabrujući i vedru obiteljsku sreću

Vicevi

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Matице srpske, Novi Sad
373.3/.4(497.113)

Gupčevi školarci : časopis učenika, učitelja i
Nastavnika Osnovne škole „Matija Gubec“ Tavankut /
glavni
Urednik Vladan Čutura. – God. 2, br. 4 (jun 2014)-
Donji Tavankut : OŠ „Matija Gubec“, 2013 – (Subotica
: Čikoš
štampa). – Ilustr., ; 30cm

Dva puta godišnje.
ISSN 2334-7279
COBISS.SR – ID 276775175

Uspavanka

Usred sata, profesor se obraća jednom od učenika:
- Molim te, probudi toga što spava pored tebe.
Ovaj će začuđeno:
- A zašto baš ja? Budite ga vi, pa vi ste ga i uspavali.

Matematika

Kaže učiteljica Ivici:
Pusti te Sportske novosti i malo čitaj matematiku!
Evo, naprimjer, koliko je $3:3$?
Pa, nerješeno.

Povijest

Stiže Ivica kući i govori mami:
Učiteljica iz povijesti mi je dala 1 jer nisam cinkao.
A koga je trebalo cinkati?
One koji su ubili Juliju Cezara

Kašnjenje

Pita učiteljica:
Zašto ti, Perice, kasniš svaki dan u školu?
Zato što na uglu, prije škole, stoji znak na kojem piše:
„USPORI ŠKOLA!“

SOMMER

ÜBUNG 1

Viele Schüler werden in den Sommerferien reisen. Was brauchen sie? Rekonstruiere Wörter und verbinde sie mit den passenden Bildern.

REITASCHESE

OFFERK

PASSREISE

BRISONNELLEN

SCHUTZLOTIONSONNEN

ÜBUNG 2

EIN KLEINES MUSIK-QUIZ

- 1) Welche Musik gehört nicht zur klassischen Musik?
 - a) Orchestermusik
 - b) Oper
 - c) Rap-Musik
- 2) Was ist ein Musikinstrument? Kreuze an!
 - a) Spielzeug
 - b) Schlagzeug
 - c) Fahrzeug
- 3) Das „Wunderkind“ war:
 - a) Johann Sebastian Bach
 - b) Wolfgang Amadeus Mozart
 - c) Johann Strauß
- 4) Mozarts Geburtshaus befindet sich in:
 - a) Wien
 - b) Salzburg
 - c) Graz
- 5) Der bekannteste Walzer von Johann Strauß heißt:
 - a) An dem schönen blauen Rhein
 - b) An der schönen blauen Elbe
 - c) An der schönen blauen Donau

Lösungen: Übung 1
REISETASCHE – putna torba, KOFFER –
kofer, REISEPASS - pasoš, SONNENBRILLE –
naočare za sunce,
SONNENSCHUTZLOTION – losion za
zastitu od sunca
Übung 2
1) c, 2) b, 3) b, 4) b, 5) c

SCHÖNE FERIEN

Andrea Erdelji, Deutschlehrerin